

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 99/2011-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 10/2010 a jeho prípisom z 3. februára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 23. februára 2011 doručené podanie P. P., v tom čase vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), ktoré podľa obsahu možno považovať za sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 10/2010 a jeho prípisom z 3. februára 2011.

Z obsahu sťažnosti a zo zistení ústavného súdu (pretože sťažovateľ nepredložil ústavnému súdu k svojej sťažnosti žiadne prílohy) vyplýva, že sťažovateľ je obžalovaný zo spáchania zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ bol stíhaný väzobne od 14. júna 2010 z dôvodu uvedeného v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (tzv. úteková väzba). Do väzby bol sťažovateľ vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 10/2005 z 15. júna 2010.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 10/200 zo 7. októbra 2010 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na neverejnom zasadnutí rozhodnutím sp. zn. 4 To 169/16 zo 16. decembra 2010, ktorým označený rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v priebehu trestného konania podal viacero žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu. Podľa sťažnosti a zistení ústavného súdu išlo o žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu z 25. novembra 2010, ktorá bola okresnému súdu doručená 30. novembra 2010, žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu z 15. decembra 2010 doručenú krajskému súdu toho istého dňa spolu s písomným sľubom z 15. decembra 2010, ďalej žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zo 17. decembra 2010, ktorá bola okresnému súdu doručená 22. decembra 2010 spolu s písomným sľubom zo 17. decembra 2010, žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zo 14. februára 2011, ktorá bola okresnému súdu doručená 16. februára 2011 spolu s písomným sľubom zo 14. februára 2011, žiadosť o „rozhodnutí zákonnosti väzby“ zo 14. februára 2011, ktorá bola okresnému súdu doručená 16. februára 2011 a žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu z 9. marca 2011, ktorá bola okresnému súdu doručená toho istého dňa spolu s písomným sľubom (ďalej aj „žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu“).

Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 10/2010 zo 7. októbra 2010 bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, proti ktorej podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 106/2010 z 2. decembra 2010 tak, že ju zamietol.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 169/2010 z 15. decembra 2010 bola zamietnutá ďalšia žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a zároveň krajský súd neprijal písomný sľub sťažovateľa a neuložil dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom.

Prípisom okresného súdu sp. zn. 1 T 10/2010 z 3. februára 2011 bolo sťažovateľovi oznámené, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 17. decembra 2010, ktorá bola okresnému súdu doručená 22. decembra 2010 spolu s písomným sľubom zo 17. decembra 2010, okresný súd rozhodovať nebude, pretože v nej sťažovateľ neuviedol nové dôvody. V označenom prípise okresný súd poukázal na skutočnosť, že o žiadosti sťažnosti o prepustenie z väzby na slobodu podanej z rovnakých dôvodov, ako aj o ponúknutom písomnom sľube naposledy rozhodoval krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 169/2010 z 15. decembra 2010.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 10/2010 z 9. marca 2011 bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa zo 14. februára 2011 o prepustenie z väzby na slobodu a zároveň okresný súd neprijal písomný sľub sťažovateľa. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť.

Všetky uvedené žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sťažovateľ odôvodňoval tým, že jeho väzba je nezákonná, keďže v skutočnosti sa trestnému stíhaniu nevyhýbal a svoju neprítomnosť na hlavnom pojednávaní nariadenom na 10. máj 2010 riadne ospravedlnil telefonicky prostredníctvom JUDr. M. J. zo závažných zdravotných dôvodov. Keďže sťažovateľ nahliadnutím do trestného spisu 15. decembra 2010 zistil, že o telefonáte JUDr. M. J., ktorým mala ospravedlniť jeho neúčast' na hlavnom pojednávaní, existuje

úradný záznam na č. I. 231, spísaný zamestnankyňou okresného súdu, v ďalších svojich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu sa odvolával aj na tento úradný záznam.

V žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 17. decembra 2010, ako aj v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 14. februára 2011 sťažovateľ okrem už uvedeného dôvodil aj tým, že krajský súd na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2010 odsudzujúci rozsudok okresného súdu zo 7. októbra 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ tvrdí, že postup okresného súdu, ktorý do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 17. decembra 2010, je neústavný. Podľa jeho názoru bolo totiž povinnosťou okresného súdu rozhodnúť o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 17. decembra 2010, keďže v nej uviedol nové skutočnosti, a to: a) úradný záznam o ospravedlnení neúčasti sťažovateľa na hlavnom pojednávaní nachádzajúci sa v trestnom spise na č. I. 231 a b) skutočnosť, že odsudzujúci rozsudok okresného súdu bol krajským súdom zrušený 16. decembra 2010.

Na základe uvedeného sťažovateľ namieta, že tým, že okresný súd nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 17. decembra 2010, došlo k neprípustnému zásahu do jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd nariadil jeho prepustenie z väzby na slobodu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhovie, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Z prípisu okresného súdu z 3. februára 2011 vyplýva, že o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 25. novembra 2010 a 15. decembra 2010 rozhodoval naposledy krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 169/2010 z 15. decembra 2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, pričom krajský súd zároveň neprijal písomný sľub sťažovateľa a neuložil dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom. Predsedníčka okresného súdu v označenom prípise okrem iného uviedla: „Novú žiadosť ste si podal dňa 17. decembra 2010 (podľa pečiatky od Ústavu zboru väzenskej a justičnej stráže so sídlom v B.). V predmetnej žiadosti ste

neuviedol iné dôvody – len dôvody, o ktorých bolo vyššie citovaným uznesením krajského súdu rozhodnuté.

Podanie novej žiadosti bez udania iných dôvodov je limitované uplynutím 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti. O takejto žiadosti súd preto nerozhodol rozhodnutím, ale týmto písomným podaním pretože neboli splnené ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku.“

Sťažovateľ tvrdí, že bolo povinnosťou okresného súdu rozhodnúť o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 17. decembra 2010, keďže v nej uviedol nové skutočnosti, a to: a) úradný záznam o ospravedlnení neúčasti sťažovateľa na hlavnom pojednávaní nachádzajúci sa v trestnom spise na č. l. 231 a b) skutočnosť, že odsudzujúci rozsudok okresného súdu bol krajským súdom zrušený 16. decembra 2010.

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 22/2011 zo 16. marca 2011 uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 T 10/2010 z 9. marca 2011, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zo 14. februára 2011, zrušil a sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu.

V odôvodnení uznesenia krajského súdu z 9. marca 2011 sa uvádza:

„Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd z obsahu predloženého spisového materiálu zistil, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú, že skutok, pre ktoré je trestné stíhanie vedené bol spáchaný, má znaky vyššie špecifikovaného zločinu, pričom aj naďalej existuje dôvodné podozrenie, že ho spáchal obžalovaný P. P. Odvolací súd taktiež zistil, že obžalovaný splnil formálne podmienky na podanie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Predovšetkým je potrebné konštatovať, že v predmetnej veci zo spisu vyplýva, že obžalovaný počas celého vyšetrovania veci v prípravnom konaní sa riadne a včas dostavoval na všetky úkony konania a nebol počas tejto doby väzobne stíhaný. Zo spisu bola pritom preukázateľná adresa na doručovanie mu písomností na Miestny úrad B., čomu zodpovedá aj riadne doručenie predvolania na verejné zasadnutie Okresného súdu Bratislava IV 10. 5. 2010. Zo spisu pritom vyplýva, že svoju neprítomnosť obžalovaný

ospravedlnil prostredníctvom JUDr. M. J., i keď z textu úradného záznamu (č. l. 231) zmätočne vyplýva, že dňa 10. 5. 2010 o 10.18 hod. sa telefonicky ospravedlnila JUDr. M. J., že sa nemôže zúčastniť verejného zasadnutia z vážnych zdravotných dôvodov, pričom je zrejmé že táto osoba nie je procesnou stranou ani žiadnou osobou, ktorá by bola predvolaná na verejné zasadnutie a je zrejmé, že došlo pravdepodobne k omylu pri spisovaní tohto záznamu. Nesprávne preto postupoval okresný súd, keď na ďalšie verejné zasadnutie 1. 6. 2010 dal len obžalovaného predviesť OO PZ, ale nezabezpečil jeho predvolanie na ním udanej adrese miestneho úradu a prípadne nepožiadaj aj o súčinnosť miestny úrad, na ktorý sa obžalovaný odvolával, že prostredníctvom tohto úradu si preberá poštu, pričom pracovníci tohto úradu ho poznajú a navštevujú. Napokon aj v podanej obžalobe bola uvedená adresa na doručovanie pre obžalovaného Miestny úrad B. Nesprávne boli preto poskytnuté zo súdu aj údaje na predvedenie obžalovaného pre políciu, čo napokon aj sami konštatovali.

Napokon obžalovaný bol zatknutý 14. 6. 2010 práve na zistenom mieste, aké uviedla polícia pri neúspešnom pokuse o predvedenie obžalovaného, pričom obžalovaný už pri tomto zatknutí a pred službukonajúcou sudkyňou prehlásil, že síce má trvalý pobyt hlásený v B., avšak poštu preberá na Miestnom úrade B., kde je mu doručovaná, resp. mu ju nosí pán G., ktorý mu ju dá na dvere a ktorý je zamestnaný na miestnom úrade. Potvrdil, že sa zdržiava v starom rodinnom dome nad V. ul. a že pokiaľ nebol na pojednávaní 10. 5. 2010, bol chorý a JUDr. J. požiadaj, aby ho ospravedlnila na tomto pojednávaní. Bol si taktiež vedomý, že dostane ďalšie predvolanie zo súdu a preto aj požiadaj pána G. z miestneho úradu, aby mu ho odovzdal a stále sa zdržiava na V. ulici, kde ho aj policajti zatkli. Uznesením sudkyne podľa § 73 ods. 5 Tr. por. z dôvodov § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. bol obžalovaný P. P. vzatý do väzby s tým, že začiatok plynutia väzby bol stanovený na 14. 6. 2010 o 20.50 hod. Napriek tomu, že obžalovaný proti tomuto uzneseniu nepodal sťažnosť, resp. sa jej vzdal a tým sa stalo právoplatným, bolo povinnosťou súdov dôsledne skúmať zákonnosť väzby obžalovaného aj v neskorších štádiách konania.

Senát Krajského súdu tak urobil pri predmetnom preskúmaní sťažnosti obžalovaného a okrem vyššie uvedeného zistil, že obžalovaný správne poukázal na svoje nezákonné držanie vo väzbe aj vo svojej žiadosti zo 17. 12. 2010 doručenej okresnému súdu 22. 12. 2010, v ktorej poukázal, že po jeho štúdiu spisu vzhľadom k tomu, že rozsudok okresného

súdu bol krajským súdom zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na nové prejednanie a preto žiada o bezodkladné prepustenie z väzby na slobodu, s poukazom aj na dôvody v predchádzajúcich žiadostiach. Súčasne opätovne ponúkol písomný sľub podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. a v prípade potreby aj ochotu podrobiť sa probačnému a mediačnému dohľadu. Išlo preto o žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá síce obsahovala identické dôvody, na ktoré obžalovaný poukazoval v predchádzajúcich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu, ale aj nový dôvod, ktorým bolo rozhodnutie odvolacieho súdu zo 16. 12. 2010, ktorým bol odsudzujúci rozsudok okresného súdu zo 7. 10. 2010 podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. v celom rozsahu zrušený a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Preto bol povinný prvostupňový súd sa touto žiadosťou obžalovaného meritórne zaoberať, nakoľko podľa § 79 ods. 3 Tr. por. obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu a o takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť a len ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť. Tým, že prvostupňový súd rozhodol a to aj na základe ďalších žiadostí obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu až 9. 3. 2011, vznikol neodôvodnený prietah pri rozhodovaní o tejto žiadosti obžalovaného od 5. 1. 2011, kedy reálne mohol okresný súd sa zaoberať touto žiadosťou obžalovaného, z dôvodov vyššie popísaného postupu oboch súdov pri doručovaní spisu a zasielaní predmetnej žiadosti obžalovaného. Na tejto skutočnosti nič nemá ani ďalšie predloženie spisu Krajskému súdu v Bratislave 17. 1. 2011 v súvislosti s podanou sťažnosťou obžalovaného proti uzneseniu okresného súdu z 29. 12. 2010. Preto nesprávne a aj oneskorene odpovedala predsedníčka senátu obžalovanému listom z 3. 2. 2011, ako reakciu na žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu zo 17. 12. 2010. Prvostupňový súd nepostupoval pri rozhodovaní o predmetných žiadostiach obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu z hľadiska požiadavky neodkladnosti alebo urýchlenia, nakoľko podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR sa lehoty posudzujú podľa všetkých okolností prípadu a spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám. Požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy, čl. 8 ods. 2 a 5 listiny a čl. 5 ods. 4 Dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne.

Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je povinnosťou súdov ako primárnych ochrancov ústavnosti, vrátane povinnosti rešpektovať dohovor pri preskúvaní zákonnosti väzby, dodržiavať vo svojej činnosti medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že na konanie, ktorého predmetom je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný aj čl. 5 ods. 4 dohovoru .

V príslušných ustanoveniach ústavy, listiny a dohovoru týkajúcich sa práva na osobnú slobodu, je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že väzba má mať striktné obmedzené trvanie a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. Aké časové obdobia sú akceptovateľné a aké nie, závisí od konkrétnych okolností.

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné.

Krajský súd analyzujúc doterajšie väzobné stíhanie obžalovaného P. P. dospel k záveru, že nielen vzatie obžalovaného do väzby bolo v rozpore so zákonom, ale aj konanie prvostupňového súdu o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu trvajúce viac ako dva mesiace je v predmetnom prípade neúmeraná doba. V tejto súvislosti krajský súd za opodstatnené považuje aj všetky doterajšie námietky obžalovaného pokiaľ ide o nezákonnosť jeho vzatia do väzby.“

Z citovaného vyplýva, že krajský súd sa v uznesení zo 16. marca 2011 ústavou akceptovateľným spôsobom vyrovnal s námietkami sťažovateľa, ktoré formuloval aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, a na tomto základe ho prepustil z väzby na slobodu, t. j. sťažovateľ na základe tohto rozhodnutia krajského súdu dosiahol to, čoho sa domáhal sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje

na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (napr. III. ÚS 149/04). Ak bola náprava vo veci sťažovateľa zabezpečená v rámci všeobecného súdnictva, ústavný súd v zásade nemôže v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vysloviť porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľa (m. m. I. ÚS 191/06, IV. ÚS 263/08), pretože im efektívnu ochranu poskytol všeobecný súd.

Vzhľadom na to, že v danom prípade krajský súd sa vo svojom uznesení zo 16. marca 2011 podrobne vyrovnal so všetkými námietkami sťažovateľa a zároveň rozhodol aj o jeho okamžitom prepustení z väzby na slobodu, poskytol dostatočnú ochranu ústavou garantovaným právam sťažovateľa, a preto nebolo potrebné, aby sa ústavný súd s námietkami sťažovateľa meritórne zaoberal, pretože tieto stratili opodstatnenosť.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2011